

היה מביא פרק שני סוטה

ה"ג: ומקטירו ב"ד. ולא גרס: אטו בקלי שרת מקטר ליה. וק"י קא קשיל ליה: מקטירו ס"ד ורבי עדין לא מלחא, וסיפא קמני: ומולחו ונתנו על גבי האשים, אלמא השפא הוא דמקטר ליה! אלמא אימא מעלהו להקטירו בקלי שרת. פלוגמא, מעלהו בקלי שרת להקטירו למטר שייקמטו. קרב הקומץ למר בראית תורה אור

פסחים סה: יומא סו:

ליה וכו'. קרב הקומץ דקמני דמסיר שריים צביליה, מרימת תשיב קריבה להסיר שריים - לרבי יוחנן פדאית ליה, משפילת האור צרוצו, ולרבי תניא - משפילטו צו ופילו מעט. למשפחה גבי מתנות פהוקה פתיב (במדבר יח): "לך נתמים למשפחה". לא תאפה חמץ חלקם וגו'. מפילו חלקם שריים, לא תאפה חמץ. דדרשין ליה האי "חלקם" דקרא נמי לפיו א"ל לא תאפה. מנחת חומא. דבא על חטא, דמטמא מקדש ופועט העדות ופועט צטוי, דכתיב דקס: "ואם לא תשיג ידו לשי תוריס" וגו' (ויקרא ה). ה"ק וכו'. פלוגמא, לא קמני מילתא צביליה נפשיה, אלא פרוך ותני קי: פל הפנחות טעונות שמן ולבונה וצאות חטין, פלומר: ופליקט טעונות - צאות מיהם חטין וצאות סולת. פלומר, דקא מנעי מעליה אית צהו. פילד? מנחת חוטא אע"פ פליקט טעונה וכו'. שלא יהא חומא נשפר. להקל במנחתו יתר משאר מנחות. חטאת חלב. פל חטאת קס קרי מטאת חלב, דבמר חלב פתיב: (ב) "פל חלב וכל דס לא תאכלו" (סג א), וכתב צביליה פרישת מטאת. נככים. סולת למטה, ועשרון לפרש יין ושמן רביעית היין, כמו שפירשין לעולה ושלים. ומפני מה אינם טעונות. דכתיב פרישת נככים (במדבר יט): "לפילה נדר או נדבחה";

מנחות כו:

וצרכים כת. לא. חולין קלכא.

יבמות מ. טעונות טו: [מנחות נה].

מנחות ו.

[יבמות נב. ושי].

ערכין טו. טעונות ת. וכריתות כו:

נזיר יט. ושי

[קדושין כב:]

ה"ג: ומקטירו ב"ד. ולא גרס: אטו בקלי שרת מקטר ליה. וק"י קא קשיל ליה: מקטירו ס"ד ורבי עדין לא מלחא, וסיפא קמני: ומולחו ונתנו על גבי האשים, אלמא השפא הוא דמקטר ליה! אלמא אימא מעלהו להקטירו בקלי שרת. פלוגמא, מעלהו בקלי שרת להקטירו למטר שייקמטו. קרב הקומץ למר בראית תורה אור

טעונה נככים. א"ל דאיה טעונה נככים משום דאיה צנדר ונדזה - די"ל ה"פ: צדין הוא, מאחר שהוא חוטא היה צריך לעונשו להביא קרבן גדול, אבל צנדר ומעשר אינו צדין. **סבר** לה ברבי אלעזר הקפר. הכא משמע דרבי שמעון רבי אלעזר הקפר סבירא ליה דאפילו נזיר טהור חוטא הוא, דהא נזיר טמא היה מביא חטאת העוף, ועופות אינם טעונים נככים, כדאיתא בפרק "שמי מדות" (מנחות דף טז.). והכי איתא צנדר נמי בפרק קמא דנדרים (דף יד.) ובפרק ג' דנזיר (דף יט.), דאף על גב דקרא נזיר טמא כתיב - אכן אפילו נזיר טהור קאמריין דקסדר רבי אלעזר הקפר חוטא הוא. והיינו טעמא דכתיב קרא נזיר טמא - הואיל ושנה בחטא. וקשה משמעתיא קמייתא דנזיר (דף טז.), דתנן: "איה נאה" - הרי זה נזיר, ודלמא איתנהו לפניו צנדרים קאמר? אמר שמואל: שתפוס צנדרו, ואמר "אתנהו". נזירא עבד מילתא דעצירה ואמריין ליה נאה? אכן, אפילו רבי אלעזר הקפר דלמר נזיר חוטא הוא - הני מילי גבי נזיר טמא, דאיידי דצעי מיסתר דילמא אחי למיעבד על נזירותיה. אבל נזיר טהור - לאו חוטא קריין ציה! ואם תאמר: שמואל סבירא ליה התם אליבא דרבי אלעזר הקפר דנזיר טהור לאו חוטא, וסתמא דגמרא דכא ודפ"ג דנזיר (דף יט.) לאו כשמואל, וסתמא דמתיבתא דקרי ליה נאה - אליבא דרבנן דלמר לאו חוטא, לפוס סתמא דגמרא. *אם כן, מיקשה דשמואל אדשמואל, דלמר פרק קמא דתענית (דף טז.): כל היושב בתענית נקרא חוטא, סבר לה כרבי אלעזר הקפר. ותענית כנזיר טהור הוא, דלמרין צפ"ק דנדרים (דף יט.):

רבי א מיי" פ"ב מהל' מעשה הקדשות הלכה יג:
יד ג מיי" שם הל"ז:
טו ד ה מיי" שם פ"ב הלכה ג סג עשין קפב:

רבי אלעזר הקפר סבירא ליה דאפילו נזיר טהור חוטא הוא, דהא נזיר טמא היה מביא חטאת העוף, ועופות אינם טעונים נככים, כדאיתא בפרק "שמי מדות" (מנחות דף טז.). והכי איתא צנדר נמי בפרק קמא דנדרים (דף יד.) ובפרק ג' דנזיר (דף יט.), דאף על גב דקרא נזיר טמא כתיב - אכן אפילו נזיר טהור קאמריין דקסדר רבי אלעזר הקפר חוטא הוא. והיינו טעמא דכתיב קרא נזיר טמא - הואיל ושנה בחטא. וקשה משמעתיא קמייתא דנזיר (דף טז.), דתנן: "איה נאה" - הרי זה נזיר, ודלמא איתנהו לפניו צנדרים קאמר? אמר שמואל: שתפוס צנדרו, ואמר "אתנהו". נזירא עבד מילתא דעצירה ואמריין ליה נאה? אכן, אפילו רבי אלעזר הקפר דלמר נזיר חוטא הוא - הני מילי גבי נזיר טמא, דאיידי דצעי מיסתר דילמא אחי למיעבד על נזירותיה. אבל נזיר טהור - לאו חוטא קריין ציה! ואם תאמר: שמואל סבירא ליה התם אליבא דרבי אלעזר הקפר דנזיר טהור לאו חוטא, וסתמא דגמרא דכא ודפ"ג דנזיר (דף יט.) לאו כשמואל, וסתמא דמתיבתא דקרי ליה נאה - אליבא דרבנן דלמר לאו חוטא, לפוס סתמא דגמרא. *אם כן, מיקשה דשמואל אדשמואל, דלמר פרק קמא דתענית (דף טז.): כל היושב בתענית נקרא חוטא, סבר לה כרבי אלעזר הקפר. ותענית כנזיר טהור הוא, דלמרין צפ"ק דנדרים (דף יט.):

רבי אלעזר הקפר אומר וכו' - מכאן שיושב בתענית נקרא חוטא. והתם מיירי נזיר טהור, כדפרישית, ומדמי ליה יושב בתענית והשתא אית לן למימר דסתמא דגמי' דנדרים נמי, דמדמי יושב בתענית לנזיר טהור - דלא כשמואל, דאיהו הוה מדמי ליה דוקא לנזיר טמא, לפי שמעור את עצמו מכל דבר, שהרי יושב בתענית ומתחרט, כנזיר טמא שמתחרט משום זעור דצעי מיסתר נזירותיה. אבל נזיר אדשמואל, דלמר צפ"ק (לעיל דף יא.) דיושב בתענית נקרא חוטא, ובפרק "החובל" (צ"ק דף טז.): פריך: ואין אדם רשאי לחבול בעצמו? והתניא: יכול נשבע להרע לעצמו וכו' מה הטצה רשות - אף הרעה רשות. ומוקי לה שמואל ציושב בתענית, דהוא רשות!

ומקטירו בקלי שרת. *בכרי שרת מקטיר ליה? אלא אימא: מעלהו בקלי שרת להקטירו. ומוכחו ונתנו על גבי האשים. דכתיב: "וכר קרבן מנחתך במלח תמלח" וגו'. s. "קרב הקומץ שריה נאכלין". s. מנדר? דכתיב: "והקטיר הכהן את אוזבתה" וגו' וכתוב: "והנותרת מן המנחה לאהרן ולבניו". קרב הקומץ, למר בראית ליה ולמר בראית ליה, דאיתמר: *הקומץ מאימתי מתיר שריים באכילה? רבי הנינא אמר: משתשדא בו האור, רבי יוחנן אמר: אימשתיצת האור ברובו. s. "ורשאים הפהלים דיתן דתוכו יין ושמן ודבש". מאי מעמא? אמר קרא: "למשחה" - *לדורה, כדרך שהפליים אוכלין. s. "ואין אסורין אלא מלחמין" - דכתיב: "לא תאפה חמץ חלקם", *א"ר שמעון בן דקיש: באפילו חלקם לא תאפה חמץ. s. "כר המנחות" כו'. s. וכר המנחות טעונות שמן וצבונה? ! והאימא מנחת חומא, דרחמנא אמר: *א"ר ישים עליה שמן ולא יתן עליה צבונה! הכי קאמר: פל המנחות טעונות שמן וצבונה - באה מן החטין ובאה סלת. מנחת העומר, אע"פ שהיא באה מן השעורין - טעונה שמן וצבונה, ובאה גרש. וזו אינה טעונה לא שמן ולא צבונה, ובאה מן השעורין, ובאה קמח. *תניא, אמר ר"ש: בדין הוא שתהא מנחת חומא טעונה שמן וצבונה, שלא יהא חומא נשפר. ומפני מה אינה טעונה יהא חומא נשפר. ומפני מה אינה טעונה - שפא יהא קרבנו מהודר. אבל חפאתו של מצורע ואשמו - הטעונין נככים, לפי שאין באין על חטא. איני?! *והאמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יוחנן: על שבועה דברים נגעים באין וכו'! התם מנגיעה הוא דאיכאפרי ליה, פי מיייתי קרבן - לאשתרוי בקדשים הוא דקא מיייתי. אלא מעתה, חטאת נזיר תהא טעונה נככים, לפי שאינה באה על חטא! סבר לה ברבי אלעזר הקפר, *דאמר: נזיר נמי חוטא הוא. s. "רבן גמליאל אומר בשם" כו'. s. תניא, אמר ר' יהוה הנחו, סופרים, רבן גמליאל לחכמים: סופרים, ועוד קשיא מפרק צנדר דכריתות (דף טו.) דלמר: [חטא] שאין אנו מכירין צו אלא המקום - יוס הכפורים מכפר. וקא פריך: ספק נזיר שעבר עליו יוס הכפורים לא נייתי, דהא כפר עליה יוס הכפורים! ומשני: "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם. ולרבי אלעזר הקפר מאי איכא למימר? נזיר כי מיייתי קרבן - לאו לכפרה מיייתי, אלא לחבול עליה נזירות טהרה. א"ג, למישרי נפשיה ציין. אלמא דקרבן נזיר לר' אלעזר הקפר לאו לכפרה אחי, והכא משמע משום דבא על חטא אינה טעונה נככים! והכי אמר נמי צפ"ג דנזיר (דף יט.) דחטאת העוף לר' ישמעאל בא על חטא, דלע"ג דבעל מיעקר עקר, מיייתי. ואכתי הוה מני למיפרך התם לר' שמעון דהכא ולר' ישמעאל מספק נזיר טמא, לר' שמעון אפי' מספק נזיר טהור. ובפרק קמא דשבועות (דף טז.) נמי לא מתרין כמו צכריתות דלאו משום כפרה אחי! סבר לה ברבי אלעזר הקפר. תימה לי: אמאי תלי מילתיה צר' אלעזר הקפר? והא איבו גופיה אומר נמי צפ"ק דנדרים (דף יט.): אבל נזירות לא התנדבו, שלא יקראו חוטאין, שנאמר: "וכפר עליו מאשר חטאו" וי"ל: אגב שיטפיה, דנקט בכל דוכתא הכי - נקט נמי הכא כי האי לישנא. כמזין חומר. פי רבי הילל: מרגלית. ענין אחר: צושס, כמו חומרתיא דפילון (שנא דף טז.) - צשמים מעורבין, מרגוס "צלוה" - דפילה. ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון: כמין המעשה. דנלשון ארמית אומר אדם לחצרו "מה חמרך" - כלומר: מה מעשיך.*

ועוד קשיא מפרק צנדר דכריתות (דף טו.) דלמר: [חטא] שאין אנו מכירין צו אלא המקום - יוס הכפורים מכפר. וקא פריך: ספק נזיר שעבר עליו יוס הכפורים לא נייתי, דהא כפר עליה יוס הכפורים! ומשני: "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם. ולרבי אלעזר הקפר מאי איכא למימר? נזיר כי מיייתי קרבן - לאו לכפרה מיייתי, אלא לחבול עליה נזירות טהרה. א"ג, למישרי נפשיה ציין. אלמא דקרבן נזיר לר' אלעזר הקפר לאו לכפרה אחי, והכא משמע משום דבא על חטא אינה טעונה נככים! והכי אמר נמי צפ"ג דנזיר (דף יט.) דחטאת העוף לר' ישמעאל בא על חטא, דלע"ג דבעל מיעקר עקר, מיייתי. ואכתי הוה מני למיפרך התם לר' שמעון דהכא ולר' ישמעאל מספק נזיר טמא, לר' שמעון אפי' מספק נזיר טהור. ובפרק קמא דשבועות (דף טז.) נמי לא מתרין כמו צכריתות דלאו משום כפרה אחי! סבר לה ברבי אלעזר הקפר. תימה לי: אמאי תלי מילתיה צר' אלעזר הקפר? והא איבו גופיה אומר נמי צפ"ק דנדרים (דף יט.): אבל נזירות לא התנדבו, שלא יקראו חוטאין, שנאמר: "וכפר עליו מאשר חטאו" וי"ל: אגב שיטפיה, דנקט בכל דוכתא הכי - נקט נמי הכא כי האי לישנא. כמזין חומר. פי רבי הילל: מרגלית. ענין אחר: צושס, כמו חומרתיא דפילון (שנא דף טז.) - צשמים מעורבין, מרגוס "צלוה" - דפילה. ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון: כמין המעשה. דנלשון ארמית אומר אדם לחצרו "מה חמרך" - כלומר: מה מעשיך.*

ועוד קשיא מפרק צנדר דכריתות (דף טו.) דלמר: [חטא] שאין אנו מכירין צו אלא המקום - יוס הכפורים מכפר. וקא פריך: ספק נזיר שעבר עליו יוס הכפורים לא נייתי, דהא כפר עליה יוס הכפורים! ומשני: "לכל חטאתם" ולא לכל טומאתם. ולרבי אלעזר הקפר מאי איכא למימר? נזיר כי מיייתי קרבן - לאו לכפרה מיייתי, אלא לחבול עליה נזירות טהרה. א"ג, למישרי נפשיה ציין. אלמא דקרבן נזיר לר' אלעזר הקפר לאו לכפרה אחי, והכא משמע משום דבא על חטא אינה טעונה נככים! והכי אמר נמי צפ"ג דנזיר (דף יט.) דחטאת העוף לר' ישמעאל בא על חטא, דלע"ג דבעל מיעקר עקר, מיייתי. ואכתי הוה מני למיפרך התם לר' שמעון דהכא ולר' ישמעאל מספק נזיר טמא, לר' שמעון אפי' מספק נזיר טהור. ובפרק קמא דשבועות (דף טז.) נמי לא מתרין כמו צכריתות דלאו משום כפרה אחי! סבר לה ברבי אלעזר הקפר. תימה לי: אמאי תלי מילתיה צר' אלעזר הקפר? והא איבו גופיה אומר נמי צפ"ק דנדרים (דף יט.): אבל נזירות לא התנדבו, שלא יקראו חוטאין, שנאמר: "וכפר עליו מאשר חטאו" וי"ל: אגב שיטפיה, דנקט בכל דוכתא הכי - נקט נמי הכא כי האי לישנא. כמזין חומר. פי רבי הילל: מרגלית. ענין אחר: צושס, כמו חומרתיא דפילון (שנא דף טז.) - צשמים מעורבין, מרגוס "צלוה" - דפילה. ענין אחר פי' רבינו סעדיה גאון: כמין המעשה. דנלשון ארמית אומר אדם לחצרו "מה חמרך" - כלומר: מה מעשיך.*

הנהרות הב"ח (א) רש"י ל"ה חטאת וכו' כתיב דכתיב כל חלב:

ועי' בערך ערך המר דכינו סעדיה גאון כמין חומר שכן נלשון ארמי חומר מאי חמרך ע"ש

ועי' חוס' קדושין כב: וחס' חולין קלד:

א"כ

היה מביא פרק שני סוטה

איכא למפרך מה למצורע. הא סוגיא כרז אחא זריה דרבא
דאמר בצרק "המפלת" (דה דף כג.): לרבי ישמעאל כל ג"ש
שאנה מופנה כל עיקר - למידין ומשיצין. ולפי המסקנה דליף ליה
מ"צכלי" לא תיקשה נמי לרז יהודה דאמר: אין למידין כל עיקר.

אם כן:

מה מים שלא נעשתה בהם מלאכה.
וא"ת: כיון דמי כיור הן, מי לא
עסקין שקדש ממנו כרזי יש לומר:
אפי' אם קידש בהן, * שילק מן הדדין
שזו - לא היתה מלאכה גזי נטילה. דמתן
בפ"ק דידים (מ"ג): עשה צהן מלאכה
או ששרה צהן פתו - פסולין, ואפי"ה
קתני (ס"ט מ"ה): מים שנחתום מטבל
צהן אם הגלוסקין - פסולין, ושהוא
מדיח צהן ידיו - כשירין. אלמא דלא
חשיב מלאכה הדחת ידים, אלא הדחת
כלים ומי נחתום, כדקתני התם.

ומה מים שלא נשתנו. תימא:
דמאחר דמי כיור הן, ומי
כיור כשירין צמי מקוה, ומי מקוה
שנשתנו מראיהן כשר, כדמתן במסכת
מקואות פ"ז (מ"ג) דמי נכב אין
פוסלין המקוה צמינו מראה! ועוד
תימא לרבי: מאי שנא דהכא אמר:
מה מים שלא נשתנו, ובפרק ז'
דמסכת ע"ז (דף ל"ז): לא מסיק
הכי גזי ציטולי גוים? ונראה
דהכא נמי אסמכתא בעלמא הוא,
ולכא אלא פסולא דרצנן.

נתאכמו והחזירן לתוך בבשן
האש מהו. תימא: מ"ש
דקא מציעא ליה הכא צנראה וחזור
ונראה? והא צפ" לולב הגזול" (סוכה
דף ג.): קא מציעא לן ולא אפשיט!
ועוד: מאי שנא מהא דאמר בזבחים
פ"ב (דף י"ח): צגדי כהונה שהיו
מקורעין או מטושטשין ועד - עבודתו
פסולה, ואפי' הכי אם כינס טשטוש
וגיעול שלהן - חזרו להסירן, כדמייתי
בזרייתא פרק "המוצה מקדש" (ס"ט דף
פ"ח): צגדי כהונה אין עושין אותן
מעשה מחט אלא מעשה אורג, נתגעלו -
אין מכנסין אותן לא צנרת ולא צאָל.
ופרכינן: הא צמיס מכנסין? אמר אביי,
ה"ק: הוגעו למים - מכנסין אותן צנרת.
אלמא דמכנסין אותן, ולא אמר
דנדחו! מ"ר. **ורא** התם הדרי
ומפשיטי. פרש"י: מדלא קתני שנעשה
צהן מלאכה - ש"מ אמלאכה לא קפיד,
אשינו קפיד. וקשיא לרבי מתוספתא
דנגעים פרק "אין מלורע": ר'
אליעזר אומר: "עץ ארו ואוזב
ושני תולעת" שנאמר צתורה - שלא
נעשית צהן מלאכה. אלמא דמלאכה
פוסלת צהן לר' אליעזר גופיה!
לרבות
מבחוץ ומבגנים. "בְּקִרְקַע הַמְּשֻׁבָּן".

שלא יקח מן וכו'. מהכ"א
וכ"ה צ"ח

זא א מיי פ"ג מהל'
סוטה ה"ט סמג
עסין זו:

יז ב מיי סס הל"ט
יח ג מיי סס הל"ט
יט ד מיי פ"א מהל'
יפ ט מיי פ"א מהל'
יז טו מיי פ"א מהל'
יח טז מיי פ"א מהל'
יט טז מיי פ"א מהל'
כ טז מיי פ"א מהל'
כא טז מיי פ"א מהל'
כב טז מיי פ"א מהל'
כג טז מיי פ"א מהל'
כד טז מיי פ"א מהל'
כה טז מיי פ"א מהל'
כז טז מיי פ"א מהל'
כח טז מיי פ"א מהל'
כט טז מיי פ"א מהל'

דְּשִׁמְעִיהָ לְרַבִּי מֵאִיר דְּלָמַר כו'. צפ"ק (לעיל דף ט): גַּזִּי צְמַדָּה שְׂאֵלָדָס
מוֹדֵד. עֲנִיָּה. לֹא הִאֲכִילָתוּ מַעֲדֵינִים, לְמַעַן מַזְבֵּיחַ מְאֻבָּל צְהַרְמָה.
אֵלָּא הִיא עֲשֵׂתָה מַעֲשֵׂה בְהֵמָה. שֶׁהַפְּקִירָה עֲלֵמָה לְמַעֲמֵיט לְמִי * שְׂאֵלָיָה
בְּן זִוְיָה. מִתְנִי' הָיָה מְבִיא. הַפְּקִיר. פֹּסֵל מִן מִי. מִן
תּוֹרָה אֹרֵר הַבְּיָד. דְּקָמֵי: "מִיִּם קְדוֹשִׁים" (במדבר

י"ז) ש'טו וכן הגיה
התו"ט

ה), וְאִין קְדוֹשִׁים אֵלָּא שְׂתַקְדָּשׁוּ בְּכָלֵי.
הַכִּי שְׂתִיבָה צְסִיפְרִי. בְּשֵׁם שְׂמִיפְעֵי.
רַבִּי יְהוֹדָה צְכַתַּב הַמְּגִילָה, לְקַמֵּן
צְמַתְנִי' * - כֶּךָ מִמַּעַט כֶּלֶן צְמִיִּם.
וּמְקוֹם הָיָה שָׁם. נִיכָר מִסּוּף שְׂאֵר
לְרַפְט הַהִיכָל. בַּעֲבַד קְבוּעָה בְּהַ.
לְחִיזָה צְטַבְטָפָה, וְהַגְּזִיפָה מִצִּין
הַלְּפָה, שֶׁהָיָה פּוֹלָה צְחֲזִי שֵׁיט.
בְּדִי שִׁירָאָה. לְרִיף לִישָׁן שִׁיעוֹר
שֵׁיחָה נִרְחָה וְיִכָּר עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
וְגַתוֹ אֵל הַמַּיִם. מְדַלָּא כְּמִיב וְגַתוֹ
צְמִיִּים, אֵלָּא "אֵל הַמַּיִם", מִשְׁמַע אֵלָּא
יְהִי נִלְעַד צְמוֹקֵי. גְּבוּ' מֵאִי מַעֲמָא
דְּרַבִּי יִשְׁמַעֲלֵא. דְּצִי מְדָשָׁה. גְּבוּ'
מִצְצוֹרֵעַ. וְשִׁמְט אֵת הַפְּסוֹר הַחֲסֵת
אֵל כְּלֵי תַרְשָׁ" וְגו'. שְׂלֵא נַעֲשֵׂה
בְּהוֹן מְלָאכָה. דְּהָא "מַיִים" צְמִיב.
לְר' יִשְׁמַעֲלֵא. דְּפָרְכַת הָא אֲלִיבִיָּה.
הַכִּי גְבוּ. דְּצִינָן מִיִּם מַיִם לְסוּמָה.
דְּהָא מִן הַפְּיֹזֵר הִיא נוֹטֵל. וְשִׁמְעִין
לִיה לְר' יִשְׁמַעֲלֵא צְעֵלְמָה דְּלָמַר: מִי
כִיֹּר מִי מַעֲיָן הוּא, דְּהִינֵי מַיִם.
מִשְׁאֵר מִיבּוֹת הוּן. אִם לָהּ לִישָׁן
לְתוֹכוֹ מִי מְקוֹה - יִפֹּן. אִיכָא לְמִיפְרָד.
צְהָא גַזִּי שְׂאֵר צְרַבִּי יִשְׁמַעֲלֵא דְּגַמְר "כְּלִי"
"כְּלִי" מִמְלֹרֵעַ. מַה לְּמִצְצוֹרֵעַ שְׂבוֹן מַעֲוֹן
כו'. לְפִיכָּךְ כְּלֵי שְׂאֵר תַּדְשָׁ, תֵּאמַר
צְסוּטָה שְׂאֵר צְהָא כֵּל אֵלֹו. אִמַר
רַבָּה וְכו'. בְּכָלֵי שְׂאֵר תִּי לְךָ בְּכָר.
הַכִּי מִשְׁמַע לִיה לְרַבָּה: מְדַלָּא כְּמִיב:
"וְלִקַּח כְּלֵי תַרְשָׁ וְגַתוֹ צוּ מַיִם", וְכִתִּיב:
"כְּלֵי תַרְשָׁ" - מִשְׁמַע שְׂבָרַת הַיּוֹפֵר כְּלֵי
זֶה צְמַקוֹס אֲחֵר, וְאִמַר לְרַמְנָה דְּהָא
שְׂבָרָתוֹ כְּלֵי שְׂאֵר תִּי לְךָ צְמַקוֹס אֲחֵר
- קַם אֲחִיָּס, וּמֵאִי נִיָּהוּ - דְּמִלֹּרֵעַ.
לֹא שְׂבוֹן. רַצְנָן דְּמַתְנִי' דְּצִינָן תַּרְס
וּמְכַרְזִי גְּזֵלֵן. אֵלָּא שְׂלֵא נְתַאבְמוּ.
הַיִּשְׁפָּרוּ פְּגִיזוּ עַל דְּזִי הַסּוּר. דְּיִמָּא
דְּמַיִם. אַע"ג דְּלָהּ גְּמַרִי מִמְלֹרֵעַ,
מִיָּהוּ, מִיָּהוּ וְצִי גְּמַרִי כְּלֵי דְּסוּטָה
מִמִּי סוּטָה. וְהִיא דְּמִי סוּטָה לְרַצְנָן
לְאוּ מַיִם נִיָּהוּ, דְּמַכְרְזִי צְשָׂר מִיָּהוּ -
מִיָּהוּ לֹא נְשָׁפּוּ, וְכֵלֵי גְמִי צְעִינָן לְךָ
נְשָׁפּוּ. הַחֲזִירֵן לְכַבְשָׁן. אֵל יוֹרָה
שְׂמִלְרִיס צוּ אֵת הַקְּדוֹת אֵל תַּרְס
תַּדְשָׁת. שְׂהַפְשִׁיר קוּפְתוֹ לְאַחֲרוֹי. מְדַלָּא
קִסְטִי "שְׂעֵשֶׂה צְהוֹן מְלָאכָה" - ש"מ:
אֲמַלְכָה לֹא קְפִיד, אֲשֵׁיפּוּיָא קְפִיד. וְאֵלֹו
נַעֲמֵקְמוּ צְמַשְׂאוֹי. וְהָא [הַתָּם] הַדְּרִי
וּמִפְשִׁיט. וְקִסְטִי: פְּסוּלִין, אֲלֵמָא: פִּינָן
דְּחִידְחוּ - חִידְחוּ. דְּאִיקְלוּהוּ. שְׂעַל דְּזִי
הַמַּשְׂאוֹ נַקְלָפוּ מְקַלִּיפְתָן, דְּשִׁיפּוּיָא לְךָ

(לעיל ט.)

ד' ל.

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע

זכר לת.

דְּשִׁמְעִיהָ לְרַבִּי מֵאִיר דְּלָמַר כו'. צפ"ק (לעיל דף ט): גַּזִּי צְמַדָּה שְׂאֵלָדָס
מוֹדֵד. עֲנִיָּה. לֹא הִאֲכִילָתוּ מַעֲדֵינִים, לְמַעַן מַזְבֵּיחַ מְאֻבָּל צְהַרְמָה.
אֵלָּא הִיא עֲשֵׂתָה מַעֲשֵׂה בְהֵמָה. שֶׁהַפְּקִירָה עֲלֵמָה לְמַעֲמֵיט לְמִי * שְׂאֵלָיָה
בְּן זִוְיָה. מִתְנִי' הָיָה מְבִיא. הַפְּקִיר. פֹּסֵל מִן מִי. מִן
תּוֹרָה אֹרֵר הַבְּיָד. דְּקָמֵי: "מִיִּם קְדוֹשִׁים" (במדבר
ה), וְאִין קְדוֹשִׁים אֵלָּא שְׂתַקְדָּשׁוּ בְּכָלֵי.
הַכִּי שְׂתִיבָה צְסִיפְרִי. בְּשֵׁם שְׂמִיפְעֵי.
רַבִּי יְהוֹדָה צְכַתַּב הַמְּגִילָה, לְקַמֵּן
צְמַתְנִי' * - כֶּךָ מִמַּעַט כֶּלֶן צְמִיִּם.
וּמְקוֹם הָיָה שָׁם. נִיכָר מִסּוּף שְׂאֵר
לְרַפְט הַהִיכָל. בַּעֲבַד קְבוּעָה בְּהַ.
לְחִיזָה צְטַבְטָפָה, וְהַגְּזִיפָה מִצִּין
הַלְּפָה, שֶׁהָיָה פּוֹלָה צְחֲזִי שֵׁיט.
בְּדִי שִׁירָאָה. לְרִיף לִישָׁן שִׁיעוֹר
שֵׁיחָה נִרְחָה וְיִכָּר עַל פְּנֵי הַמַּיִם.
וְגַתוֹ אֵל הַמַּיִם. מְדַלָּא כְּמִיב וְגַתוֹ
צְמִיִּים, אֵלָּא "אֵל הַמַּיִם", מִשְׁמַע אֵלָּא
יְהִי נִלְעַד צְמוֹקֵי. גְּבוּ' מֵאִי מַעֲמָא
דְּרַבִּי יִשְׁמַעֲלֵא. דְּצִי מְדָשָׁה. גְּבוּ'
מִצְצוֹרֵעַ. וְשִׁמְט אֵת הַפְּסוֹר הַחֲסֵת
אֵל כְּלֵי תַרְשָׁ" וְגו'. שְׂלֵא נַעֲשֵׂה
בְּהוֹן מְלָאכָה. דְּהָא "מַיִים" צְמִיב.
לְר' יִשְׁמַעֲלֵא. דְּפָרְכַת הָא אֲלִיבִיָּה.
הַכִּי גְבוּ. דְּצִינָן מִיִּם מַיִם לְסוּמָה.
דְּהָא מִן הַפְּיֹזֵר הִיא נוֹטֵל. וְשִׁמְעִין
לִיה לְר' יִשְׁמַעֲלֵא צְעֵלְמָה דְּלָמַר: מִי
כִיֹּר מִי מַעֲיָן הוּא, דְּהִינֵי מַיִם.
מִשְׁאֵר מִיבּוֹת הוּן. אִם לָהּ לִישָׁן
לְתוֹכוֹ מִי מְקוֹה - יִפֹּן. אִיכָא לְמִיפְרָד.
צְהָא גַזִּי שְׂאֵר צְרַבִּי יִשְׁמַעֲלֵא דְּגַמְר "כְּלִי"
"כְּלִי" מִמְלֹרֵעַ. מַה לְּמִצְצוֹרֵעַ שְׂבוֹן מַעֲוֹן
כו'. לְפִיכָּךְ כְּלֵי שְׂאֵר תַּדְשָׁ, תֵּאמַר
צְסוּטָה שְׂאֵר צְהָא כֵּל אֵלֹו. אִמַר
רַבָּה וְכו'. בְּכָלֵי שְׂאֵר תִּי לְךָ בְּכָר.
הַכִּי מִשְׁמַע לִיה לְרַבָּה: מְדַלָּא כְּמִיב:
"וְלִקַּח כְּלֵי תַרְשָׁ וְגַתוֹ צוּ מַיִם", וְכִתִּיב:
"כְּלֵי תַרְשָׁ" - מִשְׁמַע שְׂבָרָת הַיּוֹפֵר כְּלֵי
זֶה צְמַקוֹס אֲחֵר, וְאִמַר לְרַמְנָה דְּהָא
שְׂבָרָתוֹ כְּלֵי שְׂאֵר תִּי לְךָ צְמַקוֹס אֲחֵר
- קַם אֲחִיָּס, וּמֵאִי נִיָּהוּ - דְּמִלֹּרֵעַ.
לֹא שְׂבוֹן. רַצְנָן דְּמַתְנִי' דְּצִינָן תַּרְס
וּמְכַרְזִי גְּזֵלֵן. אֵלָּא שְׂלֵא נְתַאבְמוּ.
הַיִּשְׁפָּרוּ פְּגִיזוּ עַל דְּזִי הַסּוּר. דְּיִמָּא
דְּמַיִם. אַע"ג דְּלָהּ גְּמַרִי מִמְלֹרֵעַ,
מִיָּהוּ, מִיָּהוּ וְצִי גְּמַרִי כְּלֵי דְּסוּטָה
מִמִּי סוּטָה. וְהִיא דְּמִי סוּטָה לְרַצְנָן
לְאוּ מַיִם נִיָּהוּ, דְּמַכְרְזִי צְשָׂר מִיָּהוּ -
מִיָּהוּ לֹא נְשָׁפּוּ, וְכֵלֵי גְמִי צְעִינָן לְךָ
נְשָׁפּוּ. הַחֲזִירֵן לְכַבְשָׁן. אֵל יוֹרָה
שְׂמִלְרִיס צוּ אֵת הַקְּדוֹת אֵל תַּרְס
תַּדְשָׁת. שְׂהַפְשִׁיר קוּפְתוֹ לְאַחֲרוֹי. מְדַלָּא
קִסְטִי "שְׂעֵשֶׂה צְהוֹן מְלָאכָה" - ש"מ:
אֲמַלְכָה לֹא קְפִיד, אֲשֵׁיפּוּיָא קְפִיד. וְאֵלֹו
נַעֲמֵקְמוּ צְמַשְׂאוֹי. וְהָא [הַתָּם] הַדְּרִי
וּמִפְשִׁיט. וְקִסְטִי: פְּסוּלִין, אֲלֵמָא: פִּינָן
דְּחִידְחוּ - חִידְחוּ. דְּאִיקְלוּהוּ. שְׂעַל דְּזִי
הַמַּשְׂאוֹ נַקְלָפוּ מְקַלִּיפְתָן, דְּשִׁיפּוּיָא לְךָ
שִׂירָה
דְּזֵר הוּא. דְּאִמַר בְּר. צְסָדֵר יוֹמָא (דף נח): וּבְשִׁמְיֵט קְדוֹשִׁים (דף סג): וְגִלְיָף לָהּ מ"פּוֹיִס" "פּוֹיִס" דְּשִׁינִים עָשָׂר עָשָׂר דִּים צְעֵשָׁה אֵלְמָה. וְיָן הַעֲפָר
אֲשֵׁר יְהִי בְּקִרְקַע הַמְּשֻׁבָּן. אִי (ב) לֹא הִיָּה פְּמִיב "בְּקִרְקַע" * וְהִיא צְעִינָן מְקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן מִמֶּנָּה, לְכָל הַשָּׂמַל דְּכִתִּיב "בְּקִרְקַע" [מִשְׁמַע דְּחִינָן מְקִרְקַע
אֵלָּא שְׂכִינִים הַעֲפָר לְהִיכָל. יְבוֹל וְתָבוֹן. זְמִינָן עָשָׂר מִצְחוֹן וְכִינִים צְהִיכָל, וְזִינָן צְכִינִסוֹ. ת"ל בְּקִרְבָּע. בְּקִרְבָּעִיתוֹ. אִי בְּקִרְבָּע. קֹא דְּרַשִׁינָן, וְלֹא
פְּמִיב "אֲשֵׁר יְהִי", יְכוֹל לֹא מִנָּה אֵם עָפָר תִּיחַוֵּם נֹחַ לִיגְעֵל יִפְחוֹר אֵם בְּקִרְדוֹמוֹת - ת"ל: "אֲשֵׁר יְהִי", (ג) וּמְדַלָּא פְּמִיב "מִמְקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן יִקַּח" -
ש"מ: לֹא הַקְּפִיד אֵלָּא שְׂהִיָּה מִנְּהַן בְּקִרְקַעִית הַמַּשְׂבָּן עָשָׂה אֲחֵת. הָא לִינְדִי יֵט אֵם עָפָר תִּיחַוֵּם - הַצָּא מִשָּׁם. אִין שָׁם תֵּן שָׁם. עַל הַקְּרַקְעִית,
וְחוֹזֵר וְנוֹטֵלוֹ וְנוֹטֵלוֹ לְתוֹךְ הַמַּיִם. תְּנִיָּא אִידָד. פְּלִיגָא רְחָף קְמִימָא. וְסַנְאִי הִיא, דְּקַתְנִי צָה פְּלִיגָאסָא דְּמַנְאִי. וְהָךְ דְּלַעֲלֵל מִיְתוֹקְמָא פְּלִיטִי
בְּן מְנַסָּה. (ד) מִן הַעֲפָר אֲשֵׁר יְהִי בְּמִשְׁבָּן. מְדַלָּא פְּמִיב "מִמְקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן יִקַּח" - חִינָן מְקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן. מְדַלָּא פְּמִיב "מִמְקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן יִקַּח" וְלֹא
מִצְחוֹן וּמְכִינִים מְצַמִּים לְהִיכָל. וְנוֹטֵן אֵל הַמַּיִם, וְהִיא לִיגְעֵלוֹ בְּקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן אִיטִי בְּן יְהוּדָה וְכו'. "בְּקִרְקַע הַמַּשְׂבָּן"
לְמֵאִי אֲחָא, פִּינָן דְּלִיפְטִין מ"אֲשֵׁר יְהִי" דֹּא"ס לִיטֵלוֹ מַעַל גַּזִּי קְרַקְעִית. אִיטִי בְּן יְהוּדָה אִמַר לְהַבִּיא קְרַבָּע בֵּית עוֹלָמִים. ה"ג
לֶה צְסִיפְרִי. וְלֹא גְרָס: לְרַבּוֹת שִׁילָה וְנוֹז וְגַזְעוֹן וְצִיט עוֹלָמִים. דְּשִׁילָה מַשְׂבָּן הוּא, וְלֹא לְרִיף לְרַבּוֹת, דְּהוּא עִיפָר הַסְּתוּב. וְנוֹז וְגַזְעוֹן
אִין מַשְׂבָּן צָה סוּטוֹת, דְּהָא צְמָה הוּא, וְלֹא הוּא אֵם אֲרוֹן אֵלָּא מִצְחָה פְּחוּשָׁתָא לְבָדוּ, וְלֹא קְרַבָּע צְהוֹן מְנַסָּה סוּטָה וְלֹא טוֹס חוֹבָת יָחִיד שְׂאִין
לֶה זְמַן קְבוּעַ, דְּלָמַר צְשִׁמְיֵט קְדוֹשִׁים (דף קי). וְצְמִיגִילָה (דף ט). לְכָל צִיט עוֹלָמִים הַוְרָבָּה לְרַבּוֹת, אֵלָּא תֵּאמַר: מַשְׂבָּן גַּמְר וְלֹא
מְקַדָּשׁ. צִיט הַמְקַדָּשׁ שְׂבִירָהֲלִים קְרִי לִיה "צִיט עוֹלָמִים" לְפִי שְׂאִין אֲחֵר קְדוֹשָׁתוֹ הִסִּיר צְמַקוֹס אֲחֵר, וְזוֹז לֹא צְרָתָה שְׂכִינָה צְמַקוֹס אֲחֵר.
חִינָן

זכר לת.
ובמשה שבמסות פילי
וכ"כ הערוך שהוא טוס
בלשון ון וכו' בפירוש
הרב דברטעוה והת"ע